

Školitelský posudek bakalářské práce Michaely Holubové „Fylogeneze žab rodu *Leptopelis*“.

Přiznávám, že k mé oblíbené nepovinné četbě patří kromě nové vlny německých spisovatelů a životopisů malířů také fylogeneticky orientovaná herpetologická literatura. Po nějaké době mi přestala stačit role pasivní a já jsem zatoužil proniknout do kasty fylogenetiků přímo. Shodou okolností jsem ve stejné době získal do své malé zoologické zahrádky několik druhů afrických žab rodu *Leptopelis*.

Jsa přirozeně nedůvěřivý k determinačním schopnostem obchodníků se zvířaty jsem se nejprve snažil druhovou příslušnost mých jedinců ověřit. Již na první pohled patřili někteří k jiným druhům, než bylo obchodníkem deklarováno. Zároveň jsem ale zjistil, že určit některé druhy rodu *Leptopelis* není zdaleka triviální záležitostí a dostupné literatury je žalostně málo, přičemž poměrně často používaným spojením v těchto převážně knihách je „not known“.

Dalším překvapením při rešerši dostupných informací o leptopelisech bylo velmi malé zastoupení sekvencí jednotlivých druhů rodu v databázi GenBank. Zde navíc chyběly právě druhy, které bylo v té době možné v Česku sehnat. V tento moment jsem začal koketovat s myšlenkou zkoumat fylogenetické vztahy uvnitř rodu. Ten, ač v posledních deseti letech častým cílem fylogenetiků zkoumajících jeho postavení na úrovni rodů a čeledí, zůstává z hlediska vztahů jednotlivých druhů půdou neoranou. A jak ukazují výsledky, rozhodně to nebyla špatná volba.

Nakonec jsem se rozhodl nepodniknout cestu do říše čtyř písmen sám, ale prostřednictvím zadané bakalářské práce a za pomoci kolegů, kteří s pipetováním nepatrného množství průhledné kapaliny do ještě menšího množství další průhledné kapaliny a se skládáním stromečků mají bohaté zkušenosti. Za což jim vděčí nesporný dík.

Nyní už ale k vlastní práci. I když si nejsem úplně jistý, jestli by neměl předložit školitelský posudek také kolega Řičan. Nicméně mohu zodpovědně prohlásit, že zejména na začátku se práce vyvíjela velmi rychle a bez problémů, sekvencí přibývalo a stromečky jsem pravidelně dostával. Zásadní zlom přišel na semináři katedry na podzim roku 2007. Nevědomým narušitelem jinak plynulého tempa se stal prof. Zrzavý, jehož výrok „Tak to už je to vlastně hotové“ si studentka vzala příliš k srdci a na několik měsíců zanechala veškeré pozorovatelné činnosti. Naštěstí k opětovnému nastartování došlo včas a díky značnému úsilí studentky, ale i školitele specialisty, se podařilo dodržet stanovený termín i mnou zadané úkoly. Práce tedy má podle mého názoru náležitou formu i rozsah, a navíc má také velice

zajímavé výsledky, které představují velmi dobrou základnu pro další potencionální pokračování v magisterském stupni studia. I když si dovedu představit větší množství samostatné iniciativy do práce vložené, nemůžu než konstatovat, že Michaela předvedla během řešení problému standardní penzum práce a předložený tisk považuji za odpovídající požadavkům bakalářské práce na Přírodovědecké fakultě JU.

V Českých Budějovicích, 30/5/2008

Michal Berec